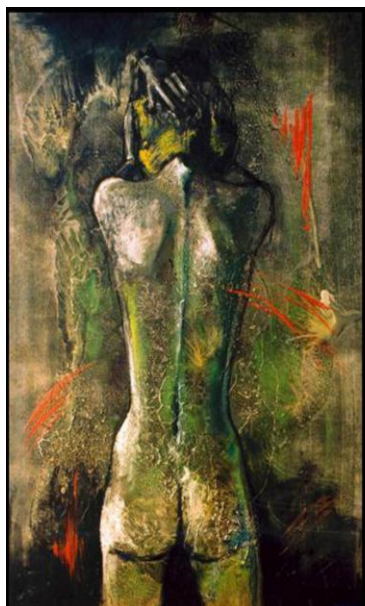

Szeretettel köszöntök én is mindenkit Romhányi Anikó képei között!

Tisztelettel meghívjuk Önt és barátait a salgótarjáni
BOLYAI JÁNOS GIMNÁZIUM
DERKOVITS GYULA ISKOLAGALÉRIÁJÁBA

ROMHÁNYI ANIKÓ

„KINEK NEM FÁJ...” című kiállítására

Megnyitót mond: **SHAH GABRIELLA**
művészettörténész
és **SZILASI ANDRÁS** nyugdíjas tanár.

A kiállítás megnyitója: 2012. november 20. 10³⁰

A kiállításon közreműködnek:

Árpád Livia 10.c
Császár Boldizsár 11.d
Körösi Dalma 12.d
Mester Márk 13.c
Persik Bence 10.d
és Tarr Bence 10. d
osztályos tanulók.

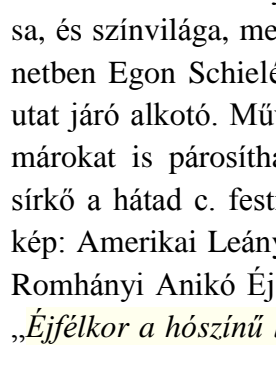
A kiállítás 2012. december 12-ig látogatható.

Megmondom őszintén, teljesen lenyűgöz engem ez a tárlat. Anikóval most találkozok először személyesen, munkái alapján azonban kialakult bennem róla egy kép, mely számomra nem azt a nőt jelezte, akiket ő megfest. Épp ellenkezőleg. Ugyanis érződik a munkáin, hogy egyfajta távolságtartással kezeli ezeket a hölgyeket, úgy festi meg őket, mint, különcöket a

maguk titokzatosságukkal együtt. És valóban, lehetséges, hogy éppen ez a titokzatosság, és megfejthetlenség az, ami oly különlegessé teszi ezeket az alkotásokat.

Körülbelül négy kép kivételével mindegyiknek a témája a nő. Mégpedig az a nő, aki az örömet pénzért adja, aki az érzékek fellobbantója, a puha bujaság mesternője, a hét főbűn egyikének a képviselője. De akit egyfajta fájdalom, ugyanakkor büszkeség, magány és öntudat, kacérság és

magamutogatás, ijedtség és bátorság jellemez, de mindenkor a magárahagyatottság érezhető rajta. Ám egy nagyon érdekes dolog is jelen van: a néző hangulatától függ, hogy esetleg a groteszket is meglátja-e bennük. Romhányi Anikónak megvan egy kialakul sajátos rajzstílus,

és színvilága, mely rokonítható ugyan az egyetemes művészettörténetben Egon Schiellével és Modiglianival is, de ő mégis egyéni, saját utat járó alkotó. Művei témája és tartalma alapján viszont akár irodalmárokat is párosíthatunk a művekhez: Pilinszky Jánost a Meztelen sírkő a hátad c. festményhez vagy Babits Mihályt a Mozgóképek, Másképek: Amerikai Leányszöktetés c. alkotásával, mely tökéletesen passzol Romhányi Anikó Éjfél c. művéhez, mégsem illusztrációról beszélünk: „Éjjelkor a hősziű lány szoba villany mécsese zöld. Jön a lány bálból,

kimerülten - a béli ruhában is oly ideges, halavány. Vetkőzik az édes. Az éjjeli gyolcs fedi már. A komorna kimén. Megkoccan az ablaka. Nyitja. Vetekszik a holddal a zöld szobafény.”

Az utcán sorozat egyik hölgye lágy, kecses mozdulattal ejti le csípőjét, hangsúlyozva elvékonyodó derekát. Másik képen a várakozó hölgy kezét az álla alá helyezi - a bujaság szimbólumaként. A **Várakozók** - testét csak részben fedi lepel. Ez a részleges takarás inkább még jobban felhívja a figyelmet meztelen szép testükre, semmint valóban a takaró szerepet nyújtának. Antik istennőket idéznek megjelenésükkel. Mintha saját gondolataikkal lennének elfoglalva. Az alkotó szabad teret enged találgatásoknak, vajon merre járhatnak e szép leányok gondolatai.

A **Jelenés** című kép asszonya kecses kezében egy szál virágot tart, arca szomorkás. Nyugalmat, belső bánatot vagy mély, messzire szálló gondolatokat sugall. Az **Ellentét** c. kép kurtizánjai meztelenségük ellenére sem túlfűtött erotikát, mint inkább tiszta természetességet sugallnak. Egyikük barna teste, másikuk hófehér, feszes bőre az édeni öltözet.

Homályos szobában, keresztbe tett karral és összeszorított lábakkal ül a kissé ijedt arcú leány vörös leplen, amely a másik képen talán épp a testét díszítette, óvta, takarta. Összehúzza magát, zártágot hordozva a mozdulatban. A kiszolgáltatottság megtestesítőjévé vált, semmi nemességnek, és a reményteljes jövőnek sincs nyoma itt.

Romhányi Anikó képeinek szuggesztív hatását erősítik a színek is. Ahol kell, ott a sötét tónus, ahol kell a messzire vakító sárgák, vörösek, zöldek uralkodnak.

A képein szereplő nőalakoknál a leghangsúlyozottabb a kéz. A lecsúszott ingvállat, ruhát igazítja, a haját érinti, kacéran az ajkához vagy unottan az álla alá emeli. Mindenképpen hangsúlyozza a nő mivoltukat, annak is hol a szexuális töltetű, hol az elhagyott, hol pedig a gondokkal megtört mivoltát. Ha a hölgyek nyakát is hangsúlyozza, akkor a kép témája mindig valami erotikus töltetű. Ugyancsak a nőiség képviselői a vi-

rágcsendéletek is. A tulipán mint női szimbólum többféle jelentéstartalommal bír. A magyar népművészetben jellemzően a piros tulipán az érzékiségre, a szerelemre utal, jelképezhette az elvesztett szüzességét is.

A napraforgó: sugárzás, nagyság, szellemi megvilágosodás iránti vágy, befolyásolhatóság – arra fordul, amerről a legtöbb fényt kapja. S még egy szimbólum: a tükör: mely az emberi hiúság ábrázolásává vált. Míg a középkorban és a reneszánszban a négy fő erény egyikét, a bölcsességet, illetve gyakran az erényt személyesítették meg a tükör által, később épp ellenkezőleg - már a földi hívságok megszemélyesítőjének, a bujaságnak és a mulandóságnak az attribútuma lett. Romhányi Anikó képei izgalmas játékot kínálnak arra, hogy az arckép és a tükörkép viszonyát vizsgáljuk.

Romhányi Anikó munkáinak művészi ereje megkérdőjelezhetetlen. Egy dolog kérdéses csupán, amire mondandóm végén én is választ várok Anikótól. Miért nem alkot az, aki ekkora tehetséggel lett megáldva?

